

DARING BUT VULNERABLE

Gerben Van den Abbeele
Coordinator DoucheFLUX vzw

Niemand van ons kon vermoeden dat een banale voetbalkwetsuur voor Soufiane een nachtmerrie zou inluiden.

Het blijft een geweldig idee. Een zaalvoetbalploeg die nieuwkomers in Brussel samenbrengt met Zinnekes en andere aangespoelden. Een ploeg met wortels in Brussel maar ook in exotische oorden als Hoegaarden, Opdorp, Vossem, Wervik, Duitsland, Marokko, Senegal, Syrië en Togo.

Na een even amateuristische als geslaagde crowdfunding-campagne tijdens de zomer van 2013 waren de Brusselse zalen een voetbalploeg rijker: Daringmen. Naar ons gevoel zijn asielzoekers immers de ware 'daring men' van deze tijd. Tegelijk is geen ploeg zo Brussels als den Daring.

In het begin was het even wennen. Mensen van een dermate divers pluimage hebben niet altijd

dezelfde speelstijl. Enkelen hadden nog nooit in een zaal gespeeld. De strikte regels en het felle licht speelden hen parten. Ook de gesprekken tijdens de derde helft wilden in het begin niet altijd vlotten. Toch sloten we het eerste seizoen in de middenmoot af en kunnen we elkaar ondertussen zonder onderscheid vrienden noemen. Missie volbracht, denk je dan... Helaas raakte Soufiane halfweg het seizoen gekwetst. Een courante en eerder lichte voetblessure die voor de doorsnee Belg – in het slechtste geval – geleid zou hebben tot een weekje thuis op doktersvoorschrift. Uiteraard nadat een röntgenfoto uitsluitsel gegeven had over de ernst van de kwetsuur.

Onbestaand

Nu is het zo dat Soufiane volgens de wetten van dit land niet bestaat. Zijn asielaanvraag werd afgewezen en zijn economische meerwaarde bestond uit het uitvoeren van slopend zwartwerk bij een geeneens onsympathieke aannemer.

Toen hij de volgende ochtend wakker werd in het kamertje dat hij huurde met drie lotgenoten, bleek dat hij zijn schoen eenvoudigweg niet kon aantrekken. De zwelling en de pijn zaten in de weg. Gelukkig kon hij terecht bij een arts die voor aanvang van het seizoen had aangegeven, dat onze spelers zonder papieren altijd bij haar terecht kunnen. Een bezoek aan de afdeling radiologie zat er echter niet in. Naar verluidt zijn er spoedafdelingen waar je kan buitenlopen zonder te betalen maar hun aantal slinkt zienderogen en de kans op problemen achteraf stijgt dan weer met de dag.

Ondanks de pijn hinkte Soufiane al na drie dagen terug naar het werk. Helaas was zijn plaats ondertussen al ingenomen door iemand anders. Door een verre neef van de ploegbaas. Wie neemt het hem kwalijk?

Ontnuchterend

Wat volgde was een hallucinant domino-effect dat tot vandaag voelbaar is. Vermits hij zijn bron van inkomsten kwijt was, kon Soufiane de wekelijkse huur al snel niet meer betalen. Sindsdien brengt Soufiane de nachten regelmatig... op straat door. Hoewel vrienden hem af en toe wat geld toestoppen (niet meer dan zijn trots toelaat), hem geregeld een slaapplek aanbieden en doorlopend mee zoeken naar oplossingen op langere termijn (in de eerste plaats een job en een dak boven zijn hoofd), slaagt Soufiane er maar niet in om de vicieuze cirkel te doorbreken. Zijn zelfvertrouwen kreeg een verwoestende knauw. Zijn leefomstandigheden blijven penibel. Gezondheid en lichaamsgewicht gaan zienderogen achteruit, hoewel dat laatste sinds enkele maanden stabiel lijkt. Vandaag, negen maanden na datum, oogt zijn toekomst nog altijd gitzwart. De winter staat alweer voor de deur en steeds vaker denkt Soufiane er luidop aan om andere oorden op te zoeken, misschien terug te keren. Maar hij heeft er eenvoudigweg het geld niet voor... en niets wijst erop dat hij het ginder beter zal hebben.